

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 216706 van 13/02/2019”

nr. 216 400 van 6 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als wettelijke vertegenwoordigers van X, die allen verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 september 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“Beperkingen

Commentaar:

Aangezien betrokkene zich wenst te vestigen bij haar oudere broer, A(...) M(...), M(. ..), kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980. De categorie van gezinsleden is immers niet voorzien in deze procedure.

Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen.

De authenticiteit van het certificaat ter bevestiging van uw identiteit opgesteld dd., 08.08.2016; van Uw geboorteakte opgesteld dd. 08.08.2016, als ook de authenticiteit van het document opgesteld door de rechtbank van het district H(...) dd. 11.10.2016 waarin geattesteerd wordt dat uw vader, A(...), M(...), en uw moeder F(...) M(...) W(...) gestorven zijn, waarna de verantwoordelijkheid over uzelf en uw broer, A(...) A(...) M(...), werd overdragen op M(...) A(...) M(...) en A(...) M(...) M(...), kan immers niet worden geverifieerd, alsook niet de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. Tevens toont betrokken e niet aan dat zij geïsoleerd zou leven en geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen.

Zo legt betrokkene geen bewijzen voor dat er geen biologische familieleden/verwanten van haar meer in leven zijn. Tenslotte toont betrokkene niet aan dat haar oudere broer haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact met hem onderhoudt. Gezien bovenstaande vaststellingen kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt

“11.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitaire visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden ; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd. Zij stelt tevens gelegaliseerde attesten van verzoekende partij te verwachten: (...) De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog. Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties. Verzoekende partij nodigt verwerende partij aldus uit om in haar nota met antwoord te willen verduidelijken welke Somalische documenten er volgens haar dus wel gelegaliseerd

kunnen worden. Indien zij geen verduidelijking hieromtrent kan geven, dan kan de verzoekende partij enkel maar vaststellen dat de verwerende partij in casu van een verkeerde beoordeling van de feiten uitgaat. Zij diende immers te weten dat de verzoekende partij, om redenen onafhankelijk van haar wil, niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen.

11.1.2. Zij stelt het volgende in haar beslissing : (...)

De verzoekende partij is verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd. In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld : stuk 3). Dit betekent dat verwerende partij de Somalische documenten weldegelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een « authentiek » of een « vals » document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse zaken, lijkt verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een "authentiek Somalisch document" zou zijn. Echter - zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt. Dit is niet wat men van een goed bestuur mag en kan verwachten. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Het is aldus duidelijk dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossier, wat betreft het al dan niet aanvaarden van (authentieke) Somalische documenten. In haar nota met opmerkingen lijkt de verwerende partij de verzoekende partij gelijk te geven. Zij geeft immers toe dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert om gelegaliseerde documenten neer te leggen en benadrukt dat er andere motieven zijn die wel staande zouden blijven. Om deze reden schendt de thans betreden beslissing op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht.

11.1.3. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden voor de verzoekende partij zouden kunnen instaan. Tijdens haar voorbereidend asielgehoor door de verwerende partij gaf haar broer reeds aan dat haar ouders gestorven waren. Cf. asielgehoor DVZ dd. 30/10/2015, p. 5 (stuk 4): (...) Haar broer gaf tevens aan een broer en een zus te hebben die, in afwachting van haar komst naar België, bij zijn echtgenote verbleven (eigenlijk een vreemde/niet bloedverwant ten aanzien van de verzoekende partij cf. asielgehoor, p. 6): (...) Verzoekende partij heeft weldegelijk aangetoond geen andere familieleden te hebben die voor haar kunnen zorgen. Haar moeder en vader zijn gestorven, zij heeft geen andere meerderjarige broer of zus en een document van de rechtbank werd overgemaakt. Het is de verwerende partij die manifest onredelijk is. De verwerende partij stelt nu in haar nota met opmerkingen dat zij "akten van burgerlijke stand" verwacht, zoals bijvoorbeeld overlijdensaktes. Verwerende partij heeft duidelijk gevoel voor humor. Eerst stelt zij in de bestreden beslissing geen rekening te kunnen houden met niet gelegaliseerde Somalische documenten. Thans lijkt zij verzoekende partij toch gelijk te geven dat deze niet kunnen worden gelegaliseerd en lijkt zij nog meer Somalische documenten te vereisen. Over het asielsdossier van haar broer rept zij met geen woord! Zo stelt het UN HCR (The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/txis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>) : -i (p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the spécial situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made. Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen... Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend. Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59) Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de

bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47). De houding van de verwerende partij valt hier niet mee te rijmen.

11.1.4. Tot slot stelt de verwerende partij dat zij geen bewijzen ziet van het feit dat de oudere broer van de verzoekende partij haar enige financiële steun is. Hoe moet een dergelijk bewijs geleverd worden? Men kan bewijzen dat men steun van iemand krijgt, maar men kan moeilijk bewijzen dat men geen steun van iemand krijgt - dit motief grenst dus aan het absurde. Wel is duidelijk dat er geldoverschrijvingen gebeurden door de oudere broer in België aan de verzoekende partij in Oeganda (stuk 5). De verwerende partij beweert in haar nota met opmerkingen dat dit motief overleefd blijft en dus de bestreden beslissing blijft schragen. Het valt echter niet uit te sluiten dat zij een andere beslissing zou hebben genomen, mocht zij voorgaande elementen correct hebben geëvalueerd. In dat geval was het bewijs van de financiële transfers misschien zelfs niet nodig of zou zij misschien wel de moeite genomen hebben om de verzoekende partij te contacteren, die deze bewijzen op eerste verzoek zou hebben overgemaakt. De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiële motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet."

3.1.2. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet, nu zij een oudere broer in België wenst te komen vervoegen. De aanvraag werd om die reden onderzocht in het licht van artikel 9 en 13 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist voornoemde vaststelling in de bestreden beslissing niet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Betreffende de geldoverschrijvingen stelt de Raad vast dat zij dit element niet voor de eerste keer voor de Raad kan inroepen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Noch in artikel 9 noch in artikel 13 van de vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Het bestuur beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De bestreden beslissing is gestoeld op volgende weigeringsmotieven:

1. er liggen geen bewijzen van financiële afhankelijkheid voor;

2. er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor hem kunnen opkomen;
3. de authenticiteit van het certificaat ter bevestiging van de identiteit opgesteld op 8 augustus 2016; van de geboorteakte opgesteld op 8 augustus 2016, alsook de authenticiteit van het document opgesteld door de rechtbank van 11 oktober 2016 waarin geattesteerd wordt dat de vader en moeder van verzoeker zijn gestorven, waarna de verantwoordelijkheid over verzoeker en diens broer werd overgedragen aan Ab. Mo. Mo. en As. Mu. Mo., kan niet geverifieerd worden, alsook niet de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld;
4. er liggen geen bewijzen voor dat verzoeker geen biologische familieleden/verwanten meer heeft;
5. verzoeker toont niet aan dat zijn oudere broer, Mo., zijn enige financiële steun is of dat hij op regelmatige basis contact met hem onderhoudt.

Betreffende de niet-aanvaarding van de door verzoeker voorgelegde documenten stelt de Raad dat, ook al kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat het verkrijgen van Somalische akten van de burgerlijke stand en de legalisatie ervan een nagenoeg onmogelijke opdracht vormt, hij niet van de verwerende partij kan verwachten dat ze zijn verklaringen voor waar aanneemt en op basis hiervan een humanitair visum toekent. Zelfs indien de geboorteakte en de overlijdensakte van de ouders van verzoeker zouden zijn gelegaliseerd, toont dit nog niet aan dat hij volledig geïsoleerd leeft en niet meer kan terugvallen op andere familieleden. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er geen enkel familielid voor hem kan zorgen en toont op geen enkele wijze aan dat zijn oudere broer zijn enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met hem onderhoudt. Betreffende dit contact stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker hier niet op ingaat, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan die motivering.

In de mate dat verzoeker thans voor het eerst overschrijvingsbewijzen voorlegt, kunnen deze niet in overweging worden genomen door de Raad, nu deze stukken het bestuur niet gekend waren en er dus ook geen rekening mee kon houden. Met betrekking tot weigeringsmotief 5 komt verzoeker niet verder dan zich af te vragen hoe zij dat bewijs dient te leveren. Het komt echter niet onmogelijk over aan te tonen dat er regelmatig contact met iemand onderhouden wordt. Weigeringsmotieven 1 en 5 blijven hoe dan ook overeind en zijn afdoende om de beslissing te schragen.

Waar de nota met opmerkingen stelt dat dit motief overeind zou blijven, betoogt verzoeker dat het niet uit te sluiten valt dat de gemachtigde een andere beslissing zou hebben genomen mocht zij voorgaande elementen correct hebben beoordeeld of de moeite genomen had om hem te contacteren. De Raad stelt vast dat het in dit geval gaat om een aanvraag om een visum te bekomen zodat verzoeker zich bij zijn oudere broer zou kunnen vestigen. In deze zin is het in eerste instantie aan verzoeker om alle nuttige elementen voor te leggen. Hij kan zijn eigen nalatigheid niet afwentelen op de verwerende partij. Nu reeds is vastgesteld dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de bij het verzoekschrift bijgevoegde geldoverschrijvingen, wordt er geen afbreuk gedaan aan de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij niet aantoonbaar financieel afhankelijk is van zijn oudere broer.

Waar verzoeker verwijst naar het asielverhoor van zijn oudere broer, stelt de Raad dat niet van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij rekening dient te houden met elementen in het asielverhoor van zijn oudere broer daterend van 2015. De oudere broer, in functie waarvan verzoeker het humanitaire visum aangevraagd heeft, verblijft reeds sedert oktober 2015 in België. De kinderen en echtgenote van de oudere broer zijn sedert november 2017 in België. Verzoeker laat na enige uitleg te verschaffen in welke omstandigheden hij reeds meer dan één jaar leeft.

De Raad benadrukt dat het in dit geval gaat om een aanvraag tot een visum waar verzoeker in de mogelijkheid verkeerde om alle nuttige elementen voor te dragen. Verzoeker toont alvast niet aan waarom het voor hem niet mogelijk was om deze elementen bij het indienen van zijn aanvraag voor te leggen.

Ook al kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat het verkrijgen van Somalische akten van de burgerlijke stand en de legalisatie ervan een nagenoeg onmogelijke opdracht vormt, kan hij niet van de verwerende partij verwachten dat ze zijn verklaringen voor waar aanneemt en op basis hiervan een humanitair visum toekent. Zelfs indien verzoekers geboorteakte en de overlijdensakte van zijn ouders zouden zijn gelegaliseerd, toont dit nog niet aan dat hij volledig geïsoleerd leeft en niet meer kan terugvallen op andere familieleden. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er geen enkel familielid voor hem kan zorgen en toont op geen enkele wijze aan dat zijn oudere broer zijn enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met hem onderhoudt.

Ten slotte verwijst verzoeker nog naar informatie van het UNHCR. De Raad wijst er echter op dat hij hier voor de eerste maal naar verwijst in de synthesesamenvatting terwijl de vreemdelingenwet daar niet in voorziet. De synthesesamenvatting dient een samenvatting te bevatten van de middelen en daarnaast kritiek op de nota.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In het tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“11.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...)

11.2.2. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij. Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie. In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar zus ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'. Aangezien de broer van de verzoekende partij in België de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar broer in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk. Bovendien heeft de broer van de verzoekende partij reeds tijdens zijn asielaanvraag vermeld dat hun ouders gestorven zijn (zie 11.1.3.)

11.2.3. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar broer/wettelijke voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten. Hierop gaat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen hoegenaamd niet in. Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017): (...) Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non-argument aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden.

11.2.4. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2.2. Verzoeker verwijst naar de relatie met zijn oudere broer en stelt dat de bestreden beslissing geen belangenafweging maakt met betrekking tot dit familieleven. Hij betoogt dat zijn oudere broer in België subsidiaire bescherming heeft gekregen, zodat het gezinsleven alleszins niet in Somalië kan uitgeoefend worden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13

februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Een loutere verwantschapsband betekent nog niet dat er sprake zou zijn van een in het licht van artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezins- of familieleven. Zoals reeds is gebleken, heeft verzoeker nagelaten aan te tonen dat bijzondere banden van afhankelijkheid zouden zijn. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker reeds meer dan drie jaar gescheiden leeft van zijn oudere broer, maar dat er in het dossier geen bewijzen van regelmatig contact terug te vinden zijn. In dit geval dient te worden opgemerkt dat het bestaan van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en zijn oudere broer niet wordt verondersteld. Verzoeker slaagt er, gelet op de besprekingen uit het eerste middel, niet in om aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC